

אנה הרמן

הגזע הוא אדום. זו לא שלכת

התחנה המרכזית

1.

טלי אומרת שזה המקום המכר לי
ולכן אני תמיד נוהה לשם.
אני שוכבת לבד בעריסה וקר לי –

2.

התינקת נראתה מתה,
היא שכבה קפואה ופקוחת-עיניים
אבל לבה הלם ואפה נשם.
סביבה היו קירות קרים כמנטה.
העריסה היתה עמקה כים
ואני אניה שאיננה יודעת עדין לנוע.
אני צריכה חלב או טפה של מים.
אני צריכה את הפרח הלבן הרקום.

3.

אינני יודעת איך לשבת או לקום.
אני בוכה בעריסה והעולם סביבי רדום.
הדמעות אינן מביאות אותי לכדי שנה.
בשום דמעה מדמעותי אין דמדום.
אני צריכה חלב או טפה של מים.
אני שוכבת לבד בעריסה וקר לי.
אני כבר בת ארבעים ושתיים
אבל זה המקום המכר לי.

4.

טְלִי אוֹמֶרֶת שְׁאֲנִי נִמְשַׁכֶּת אֶל הַמּוֹת
כִּי אֲנִי יוֹדַעַת מָה זֶה

5.

לְמוֹת כְּשֶׁאַתְּ תִּינָקֶת
וְאַתְּ בּוֹכָה וּבּוֹכָה וּבּוֹכָה וְאֵינְךָ מְחַזֶּקֶת
וְרַק זְרוּעוֹת הַלֵּילָה הַשְּׁחֵרוֹת כְּזֹפֶת
לוֹפְתוֹת אוֹתָךְ.

6.

מִתַּחַת לְגוֹפֶךָ הַתְּהוֹם נִפְתָּח.
אֶת נּוֹפֶלֶת בְּעֶרְיָסָה
וְהַחֲשֵׁךְ מְלַמֵּד אוֹתָךְ לְמוֹת.

7.

אֶת יְדַעַתְךָ רַק לְבִכּוֹת.
רֹאשֶׁךָ הָיָה שְׁמוּט
וּבְכִית בְּמֶשֶׁךְ מֵאָה דְקוֹת
וְאִזּוּ הַפְסְקָתְךָ
וְהוֹיִלוֹן הוֹסֵט.
צִלָּלִים חָלְפוּ עַל פְּנֵי קִירוֹת קָרִים כְּמִנְטָה
וּבָאוּ לְרֹאוֹת אִם הַתִּינָקֶת נִרְדְּמָה
אוֹ מֵתָה.

8.

אֲבָל אֶת לֹא נִרְדַּמְתָּ.
הַדְּמָעוֹת שֶׁלְךָ הִפְכוּ מַמִּים וְדָם
לְקֶרַח וְגַם אֶת קָפָאת.
הַמּוֹת לִפְת
אֶת הַתִּינָקֶת הַבְּלִתִּי־מְחַזֶּקֶת
בְּזְרוּעוֹת שְׁחֵרוֹת וּדְבִיקוֹת כְּזֹפֶת.

.9

את צריכה חלב או טפה של מים.
את כבר בת ארבעים ושנים.
אבל כמו שטלי אומרת
את חוזרת אל נקדת הנטישה.

.10

את צריכה את חוט הרקמה המתוק
של הקשר הסימביוטי
הבלתי־הפוך
שימס בפוך
עד שבכין ישתק.

.11

את חוזרת שוב אל נקדת הנטישה.
את כבר בת ארבעים ושנים.
אבל קשה לומר שאת אשה.
את רק תינקת ואמא.
רק אמא ותינקת.

.12

טלי אומרת שמדחים עד
כמה את ממשיכה לרצות לינק את
חלב הפרח הלבן הרקום
בעדינות כה רבה.

.13

ולחיניק ולחיניק בחוט
הרקמה הפנימי ביותר
ולא לותר.
גם אם אינך מפסיקה להעלב.

14.

כָּבֹד לֹא חָלַמְתָּ שֶׁתִּקְבְּלִי אֶת חֶלֶב
הַפֶּרֶחַ הַלֶּבֶן הָרָקוֹם
בְּעֵדִינּוֹת כֹּה רַבָּה.
אֲבָל קִבַּלְתָּ בְּדִיּוֹק אֶת הַחֶלֶב
שֶׁחָלַמְתָּ עָלָיו,
רַק עֲכָשׁוּ
בְּגִיל אַרְבָּעִים וּשְׁתֵּים.

15.

וְקִבַּלְתָּ גַם לְזוּנִיָּה עִם גְּבִינָה וְתֶרֶד.
יֵשׁ פְּרָחִים שְׂאִי אֶפְשָׁר לְתִלֵּשׁ
מֵהֶם עָלֶי כּוֹתֶרֶת.
מִחוּר תִּהְיֶי בֵּת אַרְבָּעִים וּשְׁלֹשׁ.

שוב חלמתי על מכוניתך.
 התערבבו החלומות של שתינו.
 חלום מפציע וחלום דועך.
 דהרנו אל חיינו ומותנו
 ושוב חלמתי על מכוניתך.

לרגע קט לטפתי את מצחך.
 הרגשתי איך חולפים חלומותיך
 מכף ידי אל תוך גופי ואיך
 לרגע קט שוב לא היינו שתיים.
 לרגע קט לטפתי את מצחך.

את תצטרכי לכתב לי בכל לילה
 עד שתקחי אותי אל המקום
 שעל עציו ספרת, ובו בלדה
 רכה רקמת כעפעפי כרכם.
 את תצטרכי לכתב לי בכל לילה.

תקחי אותי אל המקום שקדם
 ספרת כשנבר היית צריכה ללכת.
 ספרת לי על אותם עצי האדם.
 אמרת שאלה לא עלי שלכת.
 תקחי אותי אל המקום שקדם

הסברת לי מה האדם בעציו:
 הגזע הוא אדם. זו לא שלכת.
 הם אדמים תמיד. לא רק בסתו.
 לפני ששוב היית צריכה ללכת
 הסברת לי מה האדם בעציו.

עֲמֹק בְּעָרִיסַת מַגָּע מְרֻטֵּיט
נִתְּתִי לָךְ לַגַּעַת לִי בַּפֶּחַד.
רָקִמַת בְּחוּט אָדָם מִפֶּה סוּדִית.
אִמְרַת לִי שְׁנֹסַע לְשֵׁם בִּיחָד.
עֲמֹק בְּעָרִיסַת מַגָּע מְרֻטֵּיט.

אוּלִי אֶפְשָׁר שְׁעוּד נֹסַע בְּעֶצֶם
רַק שְׁתִּינוּ. בְּמִכּוֹנִיתְךָ נִשְׁעַט.
אֶת תְּכֵבִי אֶת כָּל הַגִּי'פִי־אֲסִים.
אִישׁ לֹא יֵדַע הֵיכָן אֲנִי וְאֶת.
אֶת תְּכֵבִי אֶת כָּל הַגִּי'פִי־אֲסִים.

חתולים מנייר כסף

נגי נרדמה עם חתולים קטנים
שהיא הכינה מנייר כסף.
אני שוכבת במטה
ומקשיבה לקצב

נשימותיה הרכות.

אין שום דבר אחר בעולם –

רק החול והים
העמק מני חקר.

נשימותיה הרכות

חזקות לאין שעור
ממכונתך המתרחקת
ומלבי השבור.